

Lépj be a Szentháromság szeretetébe!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Ézsaiás próféta könyve 6. fejezetének az elsőtől a 13. verseiben a következőképpen: „Uzzijjá király halála évében láttam az Urat – amint egy trónon ült. Magasztos volt és felséges; palástja betöltötte a templomot. Szeráfok álltak mellette, hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel az arcát takarta el, kettővel a lábát takarta el, kettővel pedig repült. Ezt harsogták egymásnak felváltva: Szent, szent, szent a Seregek URa, dicsősége betölti az egész földet! A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei, és a templom megtelt füsttel. Ekkor megszólaltam: – Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim! Ekkor odarepült hozzám egy szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról. Számhoz érintette, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétkeid meg van bocsátva. Majd az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: Kit küldjek el, ki lesz a követünk? – Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj! Ő így felelt: Menj, és mondd meg ennek a népnek: Hallván halljatok – de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete! Tedd kövérré e nép szívét, tedd süketté a fülét, és kösd be a szemét, hogy szemével ne lásson, fülével ne halljon, szívével ne értsen, és megtérve meg ne gyógyuljon. Megkérdeztem: Meddig tart ez, Uram? Ő így felelt: Míg el nem pusztulnak, és lakatlanok nem lesznek a városok, a házak elhagyatottá nem lesznek, a föld pedig pusztává nem válik. Eltávolítja az ÚR az embert, és nagyon elhagyott lesz az ország. Ha megmarad belőle egy tized, azt is újból pusztulás éri, ahogy a csernek vagy a tölgynek a kivágás után lelegetik az új hajtásait. De egy ilyen hajtás végül – szent maggá válik!” – Szentháromság egy igaz Isten! Köszönjük, hogy minden nyomorúságunkban is megmutatod nekünk a te szereteted minden emberi értelmet meghaladó mélységét. Kérjük, hogy tapasztalhassuk meg az ebben való részvételt életünkben – igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Veszélyes dolog templomba jönni. Még veszélyesebb dolog igehirdetést hallgatni. És még annál is veszélyesebb dolog a Szentháromság ünnepén igehirdetést hallgatni. Miért?** Mert történhet valami *váratlan* velünk. Elkezdjük látni az Urat, mint Ézsaiás. Vagy meglátogat minket a Szentlélek, mint az apostolokat. Vagy egyszerűen csak – elkezd hatni ránk Isten igéje, és megváltoztatja az életünket. Másként állunk fel, mint ahogyan ide leültünk. Így hát jól gondoljátok meg, hogy maradtok-e! Veszélyes. Még a végén helyes irányba kezd el menni az életetek...

Nem ment el senki... – Pedig én szóltam! – Na, jó! Akkor folytatom... – **Vasárnap kezdte az Atya a teremtést, vasárnap támadt fel a Fiú, és vasárnap áradt ki a Szentlélek. Isten Szent lelke ezen a vasárnapon is keres téged. Téged is hív, hogy lépj be a Szentháromság szeretetébe.** Luther ezt mondta erről a napról: „Az egyházi esztendő többi ünnepe Istent a saját csodatetteibe takartan mutatja be. Karácsonykor látjuk, ahogyan Krisztusban emberré lett – húsvétkor, ahogyan a halottaiból feltámadt – pünkösdkor, ahogyan kiáradt a Szent Lelke – és így tovább. A Szentháromság ünnepe Istent a cselekedeteinek a leple *nélkül* mutatja meg, önmagában – ahogyan van.” – Csak akkor lesz teljes az életed, ha ugyanúgy visszaérkezik a Szentháromság teljességébe, ahogyan Jézus tette. Reménykedjünk, hogy eljön ez az óra! Nem most van ez?

Ézsaiás látta az Urat. A héber szóhasználatban a „palást” csak egy tíz centis díszítő csík volt a ruha alsó szegélyén. Ez a csík töltötte be az egész templomot. Ézsaiás nem is merte feljebb emelni a tekintetét. Látomása visszatérő látomás – mind a mai napig... „Mózes és Áron, Nádáb és Abihú meg Izráel vénei közül hetvenen látták Izráel Istenét: lába alatt zafirkőféle volt, olyan tiszta, mint maga az ég” (2Móz 24,9-10). Ezékiel próféta is zafírfényű trónust látott, és szivárványos fényözönt (Ez 1,26-28). Dániel lángoló tűzben látta Isten trónusát (Dán 7,9). János apostol a Jelenések könyvében szivárványos fényben álló smaragd trónust látott (Jel 4,3). Ha mindez nem lenne elég, hallgassuk meg Eben Alexander amerikai idegsebész tanúságtételét egyhetes, agyhalálban töltött kómája után: „A felhőknel mérhetetlenül magasabban áttetsző íveket láttam és ragyogó lényeket az égben. Erőteljes, diadalmas szózatként mennydörgő hang szállt le, mert a repkedő lények boldogsága akkora volt, hogy ki kellett valamilyen módon fejezniük.” (Proof of Heaven c. könyvéből).

Mielőtt elragadtatásba esnénk, és elkezdenénk zafírokat, smaragdokat és áttetsző fényíveket látni, hadd legyek ünneprontó. Ézsaiás gyönyörű látomása egyben egy óriási paródia is. A szeráfok ugyanis leginkább repülő kígyók. A korabeli hitvilágban a repülő kígyó a kobra volt, amely át szokott lendülni két fa ágai között. Ezért is volt minden egyiptomi fáraó homlokán egy ágaskodó kobra, hogy megvédje a fáraót. Ézsaiás korában a nép istenként tisztelte a kígyókat. Ezért kellett Uzziás király dédunokájának, Ezékiás királynak összetöretnie a még Mózes által felállított rézkígyót (2Kir 18,4). Igenám! Csakhogy a szeráfok nem Istent védik, hanem az arcukat eltakarva *saját magukat védik* attól, hogy meg ne lássák Istent. És betakarják a lábukat is – *ami a héberben egy kedves eufemizmus a nemi szerveikre...* – hogy Istennek ne kelljen látnia azt belőlük, ami nem a mennyei udvartartásba való. Micsoda pazar kígyóbálvány-kritika a magasztos jelenet kellős közepén! És mindennek nincs még vége. Uzziás király ugyanis azért halt meg, mert leprás lett. Azért lett leprás, mert a Templomban illatáldozatot akart bemutatni, holott ezt csak a papoknak szabad, és utána verekedni kezdett az ebben őt megakadályozó papokkal (2Krón 26,16-19).

Hogyan viselkedik Ézsaiás a mennyei templomban? Úgy, mint Uzziás a jeruzsálemiben? Kisajátít mindent? Dehogy!! Még felnézni sem mer. Megszólalni sem bír. Csapkod a papok között, mint Uzziás? Dehogy!! Elönti a bűntudat. Bűnlátása lesz. Ahogyan Péternek, amikor Jézus tanácsára annyi halat fog, hogy szakadoznak a hálói, és ezt mondja: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5,5-8), ahogyan Jánosnak a Jelenések könyvében, aki Jézus lábához esett, mint egy halott (Jel 1,17), és ahogyan Luthernek az első felszentelt papként megtartott istentisztelete előtt.

Kedves Testvéreim! Mi valamennyien méltatlanok vagyunk arra, hogy az Úr ott álljon előttünk, és szóljon hozzánk. Mert hallván hallunk, de nem értünk. Mert látván látunk, de nem ismerünk. Mert kövér lett a szívünk. Mert süket lett a fülünk. Mert vak lett a szemünk (Ézs 6,9-10). Pontosan úgy, ahogyan a Jézust meg nem értő népnek a Máté szerinti evangéliumban (Mt 13,13-15) és pontosan úgy, mint a Pál apostolt meg nem értő római zsidó gyülekezetnek az Apostolok Cselekedeteiben (ApCsel 28,25-28).

Menthetetlenek lennénk? Nem! Éppen akkor, amikor eljutunk a bűnlátás mélységéhez, éppen akkor, amikor azt mondjuk, mint Ézsaiás: „*Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom.*” (Ézs 6,5), akkor: – megérkezik a szabadítás. Megérintik az ajkainkat. A bűnünk el van véve. A vétkeink meg vannak bocsátva. (Ézs 6,7). „*Péter! Most értettem meg, hogy miért mondtad, hogy veszélyes ide jönni. Hiszen te mindjárt jössz az oltárról vett parázzsal, és másodfokú égési sérüléseket okozol mindenkinek!*” Nem, kedves testvéreim! Itt, a füstjelző detektorok alatt nem lesz ma parázs-tisztítás. De nem a detektor miatt nem lesz. Nem is a sérülésveszély miatt nem lesz. Minket Jézus Urunk a *saját vérével* tisztított meg a Golgotán. *Ez történik meg velünk minden úrvacsora alkalmával.* Emlékezzetek a gyónási rész szavaira: „Ha megvalljuk bűneinket: hű és igaz az Isten, megbocsátja bűneinket, és *megtisztít minden gonoszástól!*”

„*Húú! Mekkora kő esett le a szívemről! Dejó! Akkor már nem érzem veszélyben magamat. Klassz dolog ez az ingyen kegyelem. Még megégni sem kell. Jó ember ez a Jézus. Elvitte a balhét...*” Ki kell, hogy ábrándítsalak, kedves testvérem. A „veszély” éppen itt, a megtisztulással kezdődik! Merthogy **Isten ígését hallgatva, Jézus közelébe jöve, Jézus testét és vérével magunkhoz véve – nem maradunk ám ugyanolyanok, mint azelőtt voltunk!** Ézsaiásnak – szóra nyílt a szája. Amikor Isten megkérdezte – *nem tőle, csak úgy általánosságban* – hogy „*Kit küldjek el, ki lesz a követünk?*”, akkor egyszer csak – *szerintem saját magát is alaposan meglepve* – Ézsaiás válaszolt: „*Itt vagyok, engem küldj!*” (Ézs 6,8). **Kedves Testvérem! Isten ígéje** – ha valóban meghallod, ha nem kövér a szíved, nem süket a füled, és nem vak a szemed – **az Isten szolgálatára való elhívásoddal jár együtt.** Akarod-e szolgálni a mi Urunkat a Te életeddel? Ez a kérdés. Ez az *egyetlen igazán fontos* kérdés az egész életedben. *Csak akkor lesz teljes az életed,* ha ugyanúgy visszaérkezik a Szentháromság teljességébe, ahogyan Jézus tette. Isten szolgálatával érkezünk vissza a Szentháromság teljességébe – ahonnan vétettünk. Reménykedjünk, hogy eljön ez az óra. Nem most van ez?

Azt hiszem, itt értettétek meg azt, hogy a mai igénk – amely látszatra semmilyen módon nem illik a Szentháromság ünnepéhez, hiszen sem Jézusról, sem pedig a Szentlélekről nincs szó benne – miért szól mégis, minden egyes mondatával a Szentháromságról. Nem azért szól a mai ige a Szentháromságról, mert a János szerinti evangélium ezt az igeszakaszt idézve így folytatja: „Ezeket mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét, és ő róla szolt” (Jn 12,41). Ahol az ő róla: Jézus. Azaz: lehet Ézsaiás látomását úgy is értelmezni, hogy az Atyával együtt trónoló Jézus dicsőségét is látta. Nem is azért szól a mai ige a Szentháromságról, mert azzal a gyönyörűséges próféciaival fejeződik be, hogy egy ilyen hajtás (*azaz leszármazott*) végül szent maggá válik (Ézs 6,13), ahol a „szent mag” értelmezhető Jézusra való utalásként is. És nem is azért szól a mai ige a Szentháromságról, mert az Ézsaiást megtisztító, oltárról vett parázs értelmezhető a pünkösdkor is tűz formájában megjelenő Szentléleknek. – A mai ige *azért* szól a Szentháromságról, mert ahogyan Augustinus mondta: „A Szentháromság három személye egy. Nem lehet szétválasztani, nem lehet megszámlálni, nem lehet sem kisebbé, sem nagyobbá tenni.” A Szentháromság ünnepe az egyházi év csúcspontja. Kedves Testvéreim! *Megérkeztünk. A helyünkön vagyunk.* És most már *itt is maradunk.*

Vasárnap kezdte az Atya a teremtést, vasárnap támadt fel a Fiú, és vasárnap áradt ki a Szentlélek. Isten Szent lelke ezen a vasárnapon is keres téged. Téged is hív, hogy lépj be a Szentháromság szeretetébe. Ne késlekedj! Lépj be! – Így legyen! Ámen.